

LBRIS

We know
books

Divina comedie: Purgatoriul

Dante Alighieri

LITERA

mică

București

LBRIS

We know
books

Dante Alighieri a fost un scriitor și om politic din secolele XIII–XIV. În jurul vârstei de treizeci și cinci de ani, a avut parte de o aventură incredibilă: în timp ce dormea, a visat că s-a rătăcit brusc într-o pădure stranie, din care nu a mai putut scăpa până ce nu s-a întâlnit cu spiritul marelui poet roman Vergiliu, modelul și mentorul său. Vergiliu l-a însoțit în iad și, împreună, au traversat acea lume întunecată și înfricoșătoare, din care au ieșit în cele din urmă la capătul opus al Pământului.

Aerul era proaspăt, iar Dante simțea că respiră din nou. Și-a ridicat privirea spre cerul înstelat și a fost cuprins de fericire.

Apoi a văzut că în apropiere se afla un bătrân cu o privire nobilă și mândră.

– Cine sunteți? a întrebat bărbatul cu o voce gravă. Ați ieșit din iad. Cum este posibil?

Vergiliu i-a făcut semn lui Dante să îngenuncheze și a răspuns:

– Cerul m-a trimis să îl ajut pe acest om, care este încă în viață. I-am arătat pe cei condamnați, iar acum vreau să-i arăt sufletele care vor intra în paradis, dar numai după ce se vor căi pentru păcatele lor. Vreau ca el să viziteze purgatoriul pe care îl păzești, **Cato**.

Bătrânul acesta cu înfățișare distinsă era într-adevăr Cato, un mare politician al Romei antice.

– Dacă cerul vrea să intri, vei intra, a răspuns el. Dar Dante trebuie să-și spele fața cu rouă, pentru ca, înainte de a se întâlni cu îngerii, să fie purificat de lucrurile oribile pe care le-a văzut în iad.

Purgatoriul era un munte care se afla pe o insulă înconjurată de o mare imensă. După ce s-a spălat pe față, Dante a văzut sosind o barcă, călăuzită de **un înger**, care transporta un grup de suflete ce urmau să înceapă pelerinajul spre paradis.

Zorile se iveau.

Cei doi poeți s-au ținut după acele suflete până la poalele muntelui. Printre ei, Dante și-a recunoscut un prieten, foarte bun cântăreț. Dante a încercat să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit: brațele i-au trecut prin el ca și cum ar fi fost alcătuit din aer.

Lui Dante i se părea imposibil ca un munte atât de abrupt să poată fi escaladat. Pe de altă parte... unde era Vergiliu? Îl lăsase singur? De ce înaintea lui își vedea doar propria umbră, nu și pe cea a mentorului său?

